

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и др. за година 130 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени... се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се издаватъ на последнитъ страници. Плащане: 10 лева за дата, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и... дала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Административния отделъ; частни обявления се приематъ и чрезъ агенцитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

2791 ТУЙЪ, ПЛ. СВ. НЕДЕЛЯ
БОГОСЛ. Ф. ТЕТЪ, ДАР.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Непрестанна благодарностъ за небесната закрила.—П.
2. Вътрешниятъ заемъ. — Ибр.
3. Противъ една погрѣшна мисълъ.—Т. Николовъ.
4. Годишниятъ актъ на Софийската дух. семинария.—Х.
5. Пакостно недомислие.—Н. Хр. Петлешковъ.
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзиви.
8. Изъ печата.
9. Книги.
10. Седмиченъ прегледъ на събитията.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ. II. Въ чужбина.
12. Обявления.

Непрестанна благодарностъ за небесната закрила.

Който се ръководи отъ истината и правдата и всичкото си упование възлага на Бога, той, по думитъ на Псалмопѣвеца, е въ пълна безопасностъ, понеже живѣе подъ покрива на Всевишния. Отъ никакви ужаси и стрели не се смущава той, отъ никакви вражески нападения и насилия, разрушения и опустошения не се бои. Недалечъ отъ него ще се водятъ кръвопролитни войни, ще паднатъ отъ странитъ му хиляди и десетки хиляди убити, но самия него злото нѣма да засегне. Той само ще гледа съ очитъ си какъ се дава отплата на нечестивцитъ, какъ загинватъ коварнитъ, които готвѣли примки за него. Богъ, Когато той е възлюбилъ, винаги ще бжде неговъ защитникъ — въ скърби ще чува вика му, ще го избавя и прославя (Псал. 90). Господъ пази върнитъ и отплаща съ излишкъ на ония, които постъпватъ горделиво (Псал. 30, 24).

И такъва закрила е Всевишниятъ не само за отдѣлни човѣци, уповаващи се Нему, но и за цѣли общества и народи, които възлагатъ надеждата си на Него. Такъвъ мощенъ закрилникъ е Той, напимѣръ, и на нашия народъ. Ето вече две години като бушува новата голѣма война. Военниятъ по-

жаръ постепенно обхваща всички държави въ Европа и навсѣкжде причини ужасни разрушения и опустошения. Напоследъкъ той съвсемъ се бѣ приближилъ и до насъ. Непосрѣдствено обкржжаващи България държави пламнаха и съ свѣткавична бързина бѣха пометени отъ него. Ние съ очитъ си видѣхме, какъ нашитъ алчни за чуждото, горделиви и коварни съседи, които постоянно правѣха заговори срещу отечеството ни, получиха съ излишкъ отплата отъ Провидението и загинаха съвсемъ скоро и неочаквано — загинаха грозно и позорно. Гледахме ние тѣхната страшна разруха, но не съ злорадство, а съ съжаление, като въ нея видѣхме само строгото небесно правосъдие и прославихме Бога за Неговата справедливостъ.

Но чудесната небесна закрила надъ нашата родина се прояви не само въ това, че Богъ не допусна стихийния пожаръ, който опустоши всичко наоколо ѝ, да засегне нея, не само въ това, че я запази цѣла и невредима, но още и въ туй, че я разшири въ нейнитъ естествени и исторически граници, освободи и обедини поробенитъ ѝ синове, направи я велика и я прослави безъ нови жертви отъ нейна страна.

За всѣкиго е очебийна особената Божия милостъ къмъ нашата страна, щомъ се вземе предвидъ, че и днесъ, когато страшната война е въ кулминационната си точка, и на фронтъ отъ 3,000 километра се водятъ незапомнени кръвопролитни сражения между многомилionни армии, когато не само Европа, но и цѣлъ свѣтъ изнемогва и трѣпне предъ развиващитъ се страховити събития, въ нашата благословена и пазена отъ Бога страна е съвсемъ тихо и спокойно — нѣма голѣмитъ лишения и несгоди, каквито се срѣщатъ другаде; напротивъ, отъ всичко необходимо за живота има въ нея достатъчно и въ изобилие. И гости, които идватъ у насъ отъ други държави, и наши, които сж ходили въ чужбина, едногласно твърдятъ, че въ никоя друга страна днесъ не може да се прекарва тъй хубаво и спокойно, както въ България, че нашата страна е особено благословена отъ Бога и народътъ ни живѣе подъ покрива на Всевишния.

Такъва е наградата на нашия народъ за понесенитъ отъ него вѣковни изпитания, за голѣмото му търпение въ тежкитъ страдания, за многото и свидни негови жертви досега и за сил-

ната му вѣра въ Божията правда. Изпълненъ съ благодарностъ къмъ щедродателя Бога за тая Му велика милостъ и сплотенъ около любимия Върховенъ Вождь, българскиятъ народъ съ тая силна вѣра започна мирна творческа работа за преустройство и изграждане на своето обединено отечество, като храни надежда да бжде докрай запазенъ отъ огъня на войната и като е винаги напълно готовъ за жертвитѣ, които би му наложила евентуалната нужда отъ защита на уголѣмената родина.

Ощастливенъ и обрадванъ отъ тази явна небесна закрила, нашиятъ народъ непрестанно въ сърдечно умиление благодари на Всевишния съ молитвенитѣ думи: *„Слава Тебъ Богу, благодателю нашему, во вѣки вѣковъ!“*

П.

Вжтрешниятъ заемъ.

Съвременници сме на бурно време—години на свѣтлово сътресение. Животътъ ни тече въ дни и нощи, презъ които летала зловещо порягъ въздуха, подводници бушуватъ въ водната ширь, небе и земя се тресатъ отъ кънтежа на оржжия, суша и вода се заливатъ отъ огънь и кръвъ. За мъдриятъ духъ и широкиятъ погледъ съвременната страхотна война не е само борба за жизнено пространство, за стопански блага, за политически цели и национални права. Днешниятъ гигантски двубой между народитѣ, въ основитѣ си, е мирогледна война на доброто съ злото, на свѣтлината съ мрака, на Христа съ мана: за да се открие истината, за да възтържествува правдата, за да се възцари свободата, та човѣчеството да заживѣе дълготрайно въ свѣтлина и миръ, въ правда и равенство, въ доволство и възходъ. Евангелски речено, въ горнилото на страшната свѣтловна война, Провидението подготвя новъ свѣтъ и новъ животъ, за което свѣтло бждеше То излъчва вождове и насочва народи, които на челата си носятъ знака на Голготската саможертва и съ право вече се наричатъ кръстоносци на нашитѣ дни.

Войната, когато се води за свѣтли идеи, за свѣтловна правда, за творческа свобода и за народно благо—е историческа саможертва и велико кръстоносене. Такъва война води днесъ великиятъ германски народъ и всички съюзени съ него държави—въ този лагеръ е и българското племе, което морално и материално е задължено да има достоенъ дѣлъ въ тази историческа саможертва и велико кръстоносене за благото на родината и благоденствието на свѣта. Този съюзъ роди чудотворно сладката свобода на тучна Добруджа, многострадална Македония, мечтана Тракия и забравено Моравско. Историята не познава свобода безъ жертви и кръвъ—сега ги дадоха храбритѣ воители на силитѣ отъ Осьта, въ миналото многократно и несмѣтно ги даде българскиятъ родъ. Съ това, обаче, дѣлото на народното обединение, сцеление и възходъ нито е завършено, нито пъкъ е изкупено—то е въ етапъ на формиране и чака своя завършекъ, съ общи духовни сили и материални жертви на свободни и освободени. Историята на всѣки народъ, па и на цѣлото човѣчество, е страници отъ война и миръ—мирътъ иска трудъ, войната налага жертви. Днитѣ на родината ни сега сж дни на война и миръ—дни на трудъ и жертви: дни на лично и народно кръстоносене отъ изключителенъ размѣръ и съ историческо

значение за бждещето на отечеството и поколѣнията. Разумна гордостъ трѣбва да движи всѣко българско сърдце, че е родено и сжществува въ време, когато трѣбва да твори и се жертвува за рѣдкото величие на родината си.

Една отъ формитѣ на днешното кръстоносене за вѣра и родъ е и великото любородно дѣло у насъ: вжтрешниятъ държавенъ заемъ—заемъ отъ народа за нацията и жертва отъ поколѣние за потомства. Тази всенародна материална повинностъ не е историческа новостъ и финансово откритие—тя има и стара и нова история, а въ основата си е евангелска повеля и всенародна добродетель. Когато Исусъ Христосъ изпращалъ апостолската дружинка на проповѣдь въ свѣта, презъ дни на миръ, Той и заповѣдалъ: „Недейте има ни злато, ни сребро, ни медъ въ пояситѣ си, ни торба за пжтъ, ни две дрехи, ни обуца, ни тояга, защото работникътъ заслужава своята прехрана“ (Мат. 10, 9—10); когато, обаче, настѣпили дни на смуть и борба; когато Му предстоела война съ силитѣ на мрака; когато прозираше предателство, кръсть и гробъ, тогава Спасителътъ казалъ на ученицитѣ Си: „Сега, който има кесия, нека я вземе, тѣй сжщо и торба, а който нѣма, нека продаде дрехата си и да купи ножъ“ (Лук. 22, 36). Нуждитѣ на народната бжднина, чрезъ устата на финансовия министъръ, разтрѣбиха тази евангелска повеля по цѣлата българска земя, за да стигне до всѣко българско сърдце—повелята се пое отъ радиото, разнесе се отъ печата и стигна до всѣки българинъ. Тази повеля значи: който има кесия, да я предложи на държавата; който има торба да я разтвори за народа; който пъкъ нѣма ни кесия, ни торба—да продаде дрехата си и да купи ножъ за отечеството си, т. е. да въоръжи родния браникъ за вѣрна стража на родината; да подкрепи родния учителъ за духовна сѣитба на родината; да вдѣхнови родния пастиръ за евангелско творчество на родината; да гарантира на родния лѣкаръ и агрономъ, чиновникъ и деятелъ спокойна и успѣшна дейностъ за всестранното строителство и възходъ на цѣлокупното отечество, за да имаме въ близко бждеще, при новия Симеонъ, и новъ златенъ вѣкъ въ българската история! Да бжде благословена тази жертва и одѣлотворена тази мечта на многострадалния български родъ!

Народътъ разтвори сърдце за тази евангелска повеля, като прояви рѣдко усърдие и жертвеностъ предъ отечествения олтаръ. Голѣмото любородно дѣло дава своя зрѣлъ и обиленъ плодъ. Опредѣлената сума отъ два милиарда лева се доби и надмина по-рано отъ опредѣления срокъ. Това насърчи държавнитѣ ржководници и издигна народа предъ свѣта. Надвишениятъ заемъ и грамаднитѣ нужди извикаха увеличението му на три и половина милиарда лева—и тази цифра върви къмъ своето скорошно попълване. Заемътъ е задължителенъ и незадължителенъ: задължителенъ е за сдружения и лица, които иматъ изобилни срѣдства и повече, отколкото е нужно за стрѣха, дреха и хлѣбъ; незадължителенъ е за онѣзи, които не разполагатъ съ нѣщо повече, освенъ за своитѣ духовни и материални потребности. Това е формата на повелята—отраднo е, че институти, организации, общества и отдѣлни лица усвоиха предимно духа на повелята. Затова, тѣзи, които сж задължени, вписватъ и даватъ суми двойно, тройно и повече, отколкото сж задължени—това е похвална проява на гражданско съзнание. Незадължителното участие въ заема е още по-трогателно явление въ

нашия народен живот — тази материална повинност се превръща въ стихийна добродетел: жертвуватъ свещеници, жертвуватъ учители, жертвуватъ военни, жертвуватъ чиновници, жертвуватъ работници, жертвуватъ ученици, жертвува почти цял народ! Това е безспорна гаранция, че втората сума на заема ще бжде добита много по-рано отъ края на годината — разбира се, като се бръкне по-дълбоко въ кесии, като се разтворятъ по-широко торбитъ и като се явятъ повече родолюбци въ духа на евангелскитъ думи: да продадатъ и дрехата си, за да купятъ ножъ!

Отъ християнско гледище, материалнитъ сръдства, въ какъвто и размър да сж, сж даръ отъ Бога чрезъ природата и живота; тъ сж сръдство въ ржцетъ на Божия промисълъ за доброто на вѣра, родъ и страдалци. Затова човѣкътъ не е тѣхенъ господарь, а икономъ-стопанинъ. Материални блага, които не сж подчинени на този нравственъ законъ, „молецъ и ржда ги разяждатъ; крадци ги подкопаватъ и крадатъ“ (Мат. 6, 19). Обилни сж примѣритъ за това въ миръ — особено пѣкъ въ бранъ, па и въ наши дни и предъ наши очи! Народното гледище за богатството се вдъхновява отъ християнското, защото ако не подкрепимъ ближния, какъ ще помогнешъ на чуждия: ако не пожертвувашъ за българина, какъ ще пожертвувашъ за китаецъ?! Ние мислимъ, че по родната земя все още има кесии ненапълно отворени и торби нешироко развързани — все още се пазятъ неоползотворени, въ каси и възглавници, банкноти и пари, които сж мъртъвъ капиталъ и опасно съкровище; все още има затворени сърца за родината и свити ржце за брата, на които е свидно да отдѣлятъ излишното за отечествени нужди, въпрѣки отличната гаранция и превъходни привилегии на заема. Ние вѣрваме, че въ близки дни такива случаи не ще могатъ да бждатъ посочени за съблазнь на вѣрата и за срамъ на родината — вѣрваме, че всички българи, отъ всички краища и сръди, съ едно сръдце и еднаква вѣра, ще подкрепятъ великото и любовородно дѣло на държавата за лично добро и бждно величие на отечеството.

Древниятъ Картагенъ въ борба съ народния врагъ ни дава класиченъ примѣръ за жертва предъ родината: при нужда картагенскитъ отрѣзали коситъ си, за да се направятъ вѣжя за военнитъ кораби! Въ най-ново време италианцитъ, въ днитъ на санкциитъ, показва удивително родолюбие и жертва къмъ родината си — у себе си и въ чужбина, тѣ пожертвуваха мило и драго за народната кауза, като се надпреварваха да внасятъ въ държавната хазна злато, сребро, медь — пръстени, обеци, гривни и какви ли не скъпоценни спомени! Нашитъ предци, въ днитъ на възраждането, при разни възстания, па и въ минали войни, достигнаха наистина да положението да продаватъ дрехитъ си и да купуватъ оржжия! Нима ние ще допуснемъ: да останемъ по-назадъ отъ картагенката, да не подражаваме на италианцитъ и да се посраимъ предъ предцитъ си?! Който направи това, той ще стане волно или неволно съюзникъ съ тъмнитъ сили на новия антихристъ, който отрича Бога, развѣнчава човѣка, обезличава родината, хаотизира живота и готви на свѣта сълзи, кръвъ, огънь и гробница — той нѣма да има дѣлъ въ новия кръстоносенъ походъ за добродетелството на родината и човѣчеството.

Ибр.

Противъ една погрѣшна мисль.

Преди нѣколко дни влѣзохъ въ разговоръ съ единъ образованъ индустриалець, съ когото се познавахъ отдавна. Размѣняйки мисли по мъркитъ, които властта взе въ последно време противъ лицата отъ еврейски произходъ, той, между друго, ми каза: „Кой съвремененъ човѣкъ е религиозенъ? Азъ и ти религиозни ли сме? Всички други образовани хора религиозни ли сж? Не. Не можемъ да бждемъ религиозни при днешнитъ знания и, особено, при откритията на физиката, химията и пр.“

Нѣмаше да взема поводъ отъ тия думи за следващитъ нѣколко реда, ако този образованъ господинъ не изразяваше сжщевременно едно погрѣшно разбиране у по-голѣмата частъ отъ днешнитъ образовани люде, които смѣтатъ, че религията е звания, или че е предимно звания, придобивани чрезъ вѣра въ религиозни авторитети, и че научното знание стои много по-горе отъ това религиозно знание и трѣбвало да бжде предпочитано. Религиозното знание и научното знание били непримирими. По тоя начинъ, заключаватъ тѣ, днешниятъ образованъ човѣкъ не можель да бжде религиозенъ, шомъ държелъ за научното знание.

Тая погрѣшна мисль се поддържа не само отъ обикновени образовани люде, но е проникнала и повисоко, къмъ върховетъ — въ професорски сръди. Спомнямъ си, какъ нашъ професоръ отъ държавния университетъ въ една своя сказка каза, а после писа, че религиозното знание все повече и повече отстъпвало мѣстото си на научното, но че винаги за религията щѣло да има мѣсто, тѣй като никога науката нѣмало да отговори на всички въпроси, които интересуватъ научно мислещия човѣкъ. Сказката на тоя професоръ бѣше съ противорелигиозна тенденция.

Разбира се, това погрѣшно убеждение за сжщността на религията е голѣма прѣчка за пробуждане и развитие на религиозното съзнание у учащата се младежъ. Нѣкога въ моитъ ученически години и моята религиозна съвѣсть е била доста смущавана отъ сжщата тая погрѣшна мисль.

Трѣбва да се разбере отъ всички, че религията не е само звания, но тя обхваща всички страни на човѣшката личностъ: и разума, и волята, и сръдцето; за сѣга и тѣлото, за сѣга еднакво личния и общественя животъ.

Господъ Исусъ постави една практическа цель на вѣрващитъ християни: да бждатъ тѣй съвършени, както е съвършенъ Богъ. Това значи — въ областта на ума да търсатъ истината и да живѣятъ съ нея; по воля — да бждатъ всѣкога и къмъ всички добри; по сръдце — да бждатъ всѣкога изпълнени съ жива вѣра въ Бога и съ предана любовъ къмъ всички и къмъ всичко; да се грижатъ и за своето тѣло, като го пазятъ отъ разрушителното влияние на страсти и пороци, защото то е орждието, чрезъ което духътъ се проявява на земята; да работятъ за своето пълно и всестранно лично развитие, но да живѣятъ и да работятъ за всестранното преуспѣване и на обществото.

Освенъ това, религията за сѣга и една друга много важна страна отъ природата на душата: това е стремежа къмъ Бога. Тоя стремежъ наричатъ още мистично чувство. То намира изразъ отчасти въ изкуството. То е общо у всички люде, но у разнитъ хора е различно по степенъ.

Така че полето на научното знание може да се

разширява все повече и повече, но винаги нуждата от религия, от религиозни преживявания и религиозни подбуди ще се чувства всъкога еднакво силно, както от неучи люде, тъй и от образовани и от учени специалисти.

До толкова, до колкото въ областта на религията има знания, можем да кажемъ, че много от религиознитѣ първенци, каквито сж били пророцитѣ, светитѣ апостоли и светитѣ на Църквата, сж изнасяли въ тъмното минало истини, които днесъ не само не противоречатъ на научнитѣ знания, но научното издирване ги е установило по свои пжтища. Такива сж, напр., следнитѣ истини: за съществуването на човѣшката душа, като нѣщо различно отъ тѣлото; за създаването на материалния свѣтъ; за първостепенната роля на духовното начало въ личния и общественя животъ; за ползотворната роля на постната храна; за ролята на внушението; за значението на вѣрата и нравствеността и пр.

Наистина, много отъ тия знания въ религията сж предадени въ особена форма, споредъ духа на времето, но въпросътъ не е до формата, а до същността.

Колкото се отнася до въпроса, може ли ученъ човѣкъ да бжде и вѣрующъ въ Бога — за това могатъ да се наброятъ хиляди случаи, които говорятъ по единъ блестящъ начинъ, че едва ли не всички други по-малки величини въ научнитѣ области сж били религиозни по душа или, най-малко, не били противници на религията. Ние ще припомнимъ нѣколко известни съвременни и характерни случаи.

Въ Германия проф. д-ръ Денертъ си билъ поставилъ за задача да установи какво е било отношението къмъ религията на 300 първенци въ областта на научното знание презъ последнитѣ три вѣка. Резултатътъ билъ следниятъ: 242 учени били положително вѣруещи, 20 учени били равнодушни или невѣруещи, за 38 души не е успѣлъ да събере сведения. Значи около 92 на сто сж били вѣруещи. Такъвъ е билъ процентътъ и на вѣруещитѣ учени презъ последното столѣтие.

Въ Франция, по починъ на единъ голѣмъ парижки вестникъ, била направена анкета презъ 1928 г. между членоветѣ на Френската академия на наукитѣ по следния въпросъ: „Науката противоречи ли на религиозното чувство“. Резултатътъ билъ удивителенъ: нито единъ отъ тия първенци на научната мисль не казалъ, че науката и религията сж несъвмѣстими. Нито единъ не се е изказалъ въ полза на безбожието.

А въ Англия била произведена друга анкета между най-виднитѣ представители на научната и философската мисль: поканени били да се изкажатъ по въпроса за отношенията между науката и религията и да опредѣлятъ въ свѣтлината на своитѣ многообразни и обширни знания — „до каква степенъ заключенията на съвременната наука засѣгатъ религиознитѣ догми и основнитѣ положения на християнската вѣра“. Резултатътъ билъ отличенъ въ полза на твърденето, че науката и религията не си противоречатъ и че религията има предимства.

Тази е истината за отношенията на истински учени люде къмъ религията. Сжщитѣ такива отношения къмъ нея иматъ и всички ония всестранно образовани мъже и жени, които иматъ непредубедена и обективна мисль.

Въ тая свѣтлина още по-ясно се очертаватъ неджгавоститѣ на твърденето, че съвременниятъ образованъ човѣкъ не може да бжде религиозенъ.

Истината за отношенията на ученитъ хора къмъ религията трѣбва да стане достпна за възможно повече мъже и жени; защото въ такъва свѣтлина тѣ нѣма да отстраняватъ религията отъ живота и нѣма да прѣчатъ на религиознитѣ истини да проникватъ въ сърдцата и душитѣ на млади и стари.

Не бива да забравяме знаменититѣ думи, които е казалъ професоръ П. Сабитие, химикъ, носителъ на Нобеловата премия: „Съвсемъ безполезно е религията и науката да се настройватъ една противъ друга“. А професоръ Меликанъ бѣше казалъ: „Безъ съмнение, науката безъ религията може да бжде по-скоро едно проклятие, отколкото благословение за човѣчеството: но науката, подчинена на духа на религията, е ключъ къмъ напредѣка и надежда на бждешето“.

Т. Николовъ.

Успѣхътъ на вътрешния държавенъ заемъ ще затвърди народното стопанство, ще повдигне стопанския престижъ на отечеството ни и ще помогне за организиране народната отбрана. Затова запишете каквато можете сума. Това е вашъ дългъ.

Годишниятъ актъ на Софийската дух. семинария.

Кратки сведения за приключването на учебната година и за извършването на годишния актъ въ Софийската духовна семинария бѣха дадени въ хрониката на единъ отъ миналитѣ броеве на „Църковенъ вестникъ“. Изключителното време наложи актътъ да се отпразднува при скромна обстановка и въ дѣлникъ. Като допълнение къмъ тия сведения за акта тукъ даваме кратко извлѣчение отъ отчета на Негово Превосиелство Драговитийския епископъ Харитонъ, ректоръ на училището, за живота презъ изтеклата учебна година.

Учебнитѣ занятия започнаха на 16 септември 1940 г., водиха се редовно и завършиха на 7 юний 1941 година. Обучението и възпитанието на ученицитѣ презъ учебната година е ръководено отъ 1 ректоръ, 1 ефимерий-библиотекаръ, 5 души учители-възпитатели, 16 души редовни учители, 1 учитель-лѣкаръ и 5 приватни учители. Отъ тѣхъ духовни лица сж: ректорътъ, ефимерий-библиотекарътъ, 2 редовни учители и 1 учитель-възпитател. Всички преподаватели сж съ висше образование. Презъ отчетната учебна година учителскиятъ съветъ е ималъ 10 редовни и 6 извънредни заседания.

Броятъ на ученицитѣ въ началото на учебната година е билъ 442 души. Презъ годината сж били изключени 11 души, напуснали доброволно 5 души, премѣстенъ презъ първия учебенъ срокъ въ Пловдивската духовна семинария 1 ученикъ. Въ края на учебната година сж останали 425 ученика, включително пуснатитѣ въ безсроченъ отпускъ.

Числото на ученицитѣ стипендианти е 140 души: 86 на Св. Синодъ, 34 на св. Митрополи, 2 на манастири, 3 на свещеническото братство — София, 2 на Столичната община и 13 на фонда за сирацитѣ отъ войнитѣ при Министерството на войната. Останалитѣ 302 души сж самоподдържници.

Презъ учебната година, въ тритѣ срока и лѣт-

ната, Коледната и Великденската ваканции, въ семинарския храмъ и въ столичнитѣ църкви, както и въ провинцията, ученицитѣ сж произнесли 2127 проповѣди и сказки.

Общиятъ годишенъ успѣхъ на ученицитѣ е добъръ (4.37). Минаватъ въ по-горенъ класъ — 261, оставатъ на поправителенъ изпитъ 51 и оставатъ да повтарятъ класа — 6 души.

До зрѣлостенъ изпитъ бѣха допуснати 99 души, отъ които 15 души оставатъ да държатъ по 1 предметъ и 5 души по два предмета поправителни зрѣлостни изпити презъ есенната сесия. Лишени сж отъ правото да държатъ изпитъ до следната година, съгласно § 298 отъ правилника, двама души; двама напуснали презъ време на зрѣлостния изпитъ, и 2 души остава да държатъ, съгласно правилника, идната пролѣтна сесия цѣла матура.

Получаватъ зрѣлостно свидетелство 73 души, отъ които: съ отличенъ успѣхъ 9, съ много добъръ — 27, съ добъръ — 36 и съ срѣденъ — 1. Пръвъ по успѣхъ презъ течението на 6-годишния курсъ и на зрѣлостния изпитъ е Петъръ Василевъ Поповъ, отъ гр. Добричъ, Варн.-Пресл. епархия, комуто учителскитѣ съветъ е опредѣлил стипендията за следване въ Богословския факултетъ. Общиятъ успѣхъ, показанъ на зрѣлостнитѣ изпити, е много добъръ (4.58).

Завършилитѣ абитуриенти по епархии се разпредѣлятъ както следва: Варн.-Преславска — 7, Вратчанска — 6, Видинска — 1, Доростол.-Червенска — 1, Ловчанска — 2, Неврокопска — 6, Пловдивска — 2, Сливенска — 1, Ст.-Загорска — 5, Софийска — 24, Търновска — 10 и 1 вѣнъ отъ царството.

X.

България трѣбва да бжде силна не само съ духа на своята войска, но и съ нейното оржие. Срѣдствата отъ вътрешния държавенъ заемъ ще доставятъ това оржие.

Пакостно недомислие.

Отъ в. „Миръ“, брой 12,264. отъ 28 юний, т. г., заемаме следното: Въ вестника на Земеделческитѣ задруги брой 212, е помѣстена статия, посветена на майкитѣ-селянки.

Ето, споредъ извадката на в. „Миръ“, какви съвети се давали на майкитѣ-селянки:

— „Работлива и скромна, ти не виждашъ спасение отъ своята тежка орисъ, майка на селото, освенъ въ упорития трудъ дене и ноше. Не може и не бива тя да продължава да живѣе така. Погълната всецѣло въ неотложни работи въ стопанството и домакинството, тя е нѣмала и нѣма възможность да се осъзнае като човѣкъ, който има нужда да издигне себе си до културно равнище на нашето време“.

И се даватъ следнитѣ съвети, за да се подобри положението на селянката-домакиня и майка:

1. Да се освободи тя отъ полската работа.
2. Да се създадатъ обществени работилници, които ще ѝ отнематъ най-тежкитѣ къщни работи.
3. Да се създадатъ културни удобства, за да се подпомогне тя въ майчинството и домакинството.
4. Да ѝ се даде възможность да се почувствува културенъ човѣкъ, който има голѣмъ и решителенъ день въ живота на своя народъ“.

И продължава:

— Селска майко, дойде време и у тебъ да се породятъ надежди за хубаво бждеще. Нека те окрилятъ за още търпение и още воля въ трудния ти пѣтъ!

Дълбоко недоумение буди писаното, което тукъ ни занимава. Писачътъ на това пакостно недомислие нарича „тежка орисъ“ живота на селската майка, която живѣела въ „упоритъ трудъ дене и ноше“.

Онова, що въ нашия народенъ битъ е съставяло и съставя светото призвание на нашата селянка — домакиня и майка, той го цени като тежка робия, отъ която трѣбвало да се освободи, защото не можело и не бивало тя да продължава да живѣе така.

Писачътъ на това недомислие смѣта, че нашата селянка нѣмала и нѣма възможность да се осъзнае като човѣкъ, който ималъ нужда да издигне себе си до културното равнище на нашето време, защото била погълната всецѣло въ неотложни работи въ стопанството и домакинството.

Естествено, въ този духъ се препоръчватъ и съвети, които да избавѣли нашата селянка отъ това положение, което унижава нейното човѣшко достоинство.

Сжчината на тия съвети, които по-горе се изброиха, се състои въ това, да се освободѣла нашата селянка отъ полската работа, обществени работилници да я освободѣли отъ най-тежкитѣ къщни работи, да се създадѣли културни удобства, които да я подпомагали въ майчинството и домакинството, та да се почувствувала културенъ човѣкъ, който ималъ голѣмъ и решителенъ день въ живота на своя народъ . . .

Нарочно се спрѣхме по-подробно върху писаното, което тукъ ни интересува, за да можемъ де се изкажемъ по-пълно върху него.

Страхуваме се, че писачътъ на това, що тукъ разглеждаме, е чуждъ за нашия народенъ животъ, чуждъ е и за живота и предназначението на нашата селянка, домакиня и майка. Или пъкъ той съзнателно го рисува толкова несъответствено съ нашата самобитна житейска действителность, каквато се е създавала и създава презъ вѣковетѣ и до въ наши дни, като общиятъ напредѣкъ на живота ни внася въ това състояние промѣна къмъ по-добро и по-съвършено.

Нашето семейство е съюзъ между баща и майка, между родители и челядь. Новитѣ дни, настанали следъ Освобождението, откриха възможность, щото членоветѣ на семейството да избиратъ своето поприще и вѣнъ отъ семейната срѣда, изъ широката и свободна българска земя, па и въ чужбина дори.

Това прекъсва катадневнитѣ сношения между семейнитѣ членове, то даже и поотслабва семейнитѣ връзки, но не ги скъсва напълно, не ги затрива съвсемъ, защото народната мъдрость учи: „Кръвта вода не става“. И въ този семеенъ, светъ съюзъ стопанинътъ и стопанката иматъ своето опредѣлено мѣсто, своята съответна служба.

Поради естеството на народния ни поминѣкъ — тъкмо селянката-стопанка е незамѣнима сътрудница въ градежа на семейното благополучие, основа на народното благоденствие.

Поради това, пресилено е да се каже, че нашата селянка, майка на селото, както я нарича писачътъ и каквато е въ действителность, нѣмала възможность да се почувствува човѣкъ. Наопаки, тя знае своето мѣсто въ семейната срѣда, съзнава и своята служба спрямо стопанинъ и спрямо челядь.

Тя съзнава, че Богъ ѝ е опредѣлилъ особена служба, щомъ я е дарилъ съ щастieto да бжде майка

на челядь. И ето нашата селянка-майка успѣва да отдѣли време и за грижи надъ своята челядь, която расте подъ нейна закрила и която тя, майката, неусѣтно я въвежда въ семейнитѣ работи, па съ течение на годинитѣ, като подрастне челядѣта, повежда я да я обучи и въ полската работа, та по такъвъ начинъ челядѣта става сама сътрудница въ градежа на семейното благоденствие. Така постепенно мжжката челядь се приготвява да може нѣкога да основе свое огнище, а женската челядь става способна да занесе въ семейството, гдето би се явила като млада невѣста, да занесе добродетелитѣ на здрава семейна нравственостъ, на трудолюбие и на привързаностъ къмъ семейния редъ и семейния животъ.

И всичко това се върши съ съзнанието за дългъ и за отплата на отхраната, която днешната майка сама е получила отъ тия, които и нея на свой редъ сж отгледали.

Нека поменемъ и една особена длъжностъ на нашата, българската майка—селянка и гражданка.

Българката е била презъ вѣковетѣ и въ наши дни пазителка на праотеческата вѣра, на родния езикъ и на народното предание. Богъ за нея е закрила, упование и надежда за свѣтли народни бждини. Когато тя запалва семейното кандило и прави поклони предъ иконата, тя се моли отъ сърдце на Всеблагия Богъ, Който не е оставилъ семейство, родъ и родина да погинатъ въ неволя и зла напасть. И се моли предано добрата българка, майка и домакиня, защото всѣка крачка въ живота ѝ показва, колко Богъ е милостивъ и щедъръ въ добринитѣ, що дава на семейство, родъ и Татковина. Може, следователно, човѣкъ да каже, че нашата селянка е истински човѣкъ, съ свои здрави и дълбоки чувствования, които тя изпитва по своему и които водятъ къмъ привързаностъ и трудолюбие.

* * *

Искаме да завършимъ тия редове съ мисълта, че въ живота на селото и селянката трѣбва да се внесе нѣщо, което би направило селския животъ нѣкакъ си по-духовенъ, съ повече жажда за познание, както и съ повече срѣдства за духовенъ и вещественъ напредъкъ на селяни и село, които сж грѣбнакътъ на нашето народно и държавно сществуване.

За наша радостъ трѣбва да признаемъ, че и въ това отношение се работи отъ усърдни деятели за нашия духовенъ и вещественъ напредъкъ. Църква, училище и читалище сж на своето мѣсто и въ своята служба. Къмъ това трѣбва да прибавимъ и възприемчивостта на народа ни, който не знае почивка и умора.

Но характерътъ на духовната промѣна и на духовното съвършенствуване е по-особенъ. Нивата може за година време да се обърне въ градина, но нови образи, нови идеи и нови навици за животъ се добиватъ бавно и се съвършенствуватъ съ поколѣнията.

Ала това е Божията повеля — да се работи и да се чака да дойде доброто. Па и народната мдростъ учи: „Забий пржчка, пий вино не може!“ . . .

Н. Хр. Петлешковъ.

Грижитъ за войската и за народната отбрана трѣбва да стоятъ надъ всички други грижи и никоя жертва за тяхъ не трѣбва да ни се вижда голѣма и тежка. Въ тоя смисълъ вътрешниятъ държавенъ заемъ е въпросъ на честъ и дългъ на всѣки българинъ.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Грѣхътъ.

Отъ св. Кирилъ Иерусалимски.

Грѣхътъ е ужасно зло. Беззаконието е най-тежката болестъ за душата; то подсича нейнитѣ сили и я хвърля въ вѣчния огънь. Злото е произведение на свободното пожелание. Че грѣшимъ по собствена воля, за това ясно говори пророкътъ: „Азъ те посадохъ като благородна лоза — най-чисто семе; а какъ се ти превърна у Мене въ дива издѣнка отъ чужда лоза?“ (Иерем. 2, 21). Прекрасна фиданка, но лошъ плодъ, лошъ отъ пожелание. Лозарътъ не е виновенъ, но лозата ще бжде хвърлена въ огънь, защото е насадена за добро, а тя пожелала да принесе плодъ на злото. По думитѣ на апостола: „Негово творение смене, създадени въ Христа Исуса за добри дѣла“ (Еф. 2, 10). Творецътъ, като добъръ, ни е сътворилъ за добри дѣла, но сътвореното, по собствено желание, се отклонило въ лукавство, затова грѣхътъ е ужасно зло, но не и неизцѣримо.

Грѣхътъ е ужасно зло за онзи, който го задържа въ себе си; той е изцѣрима болестъ за онзи, който го прогонва отъ себе си чрезъ покаяние. Представи си човѣкъ, който държи въ ржката си огънь; докато вжгленътъ е въ ржката му, безсъмнено ще го изгори; ако захвърли, обаче, вжглена, ще отстрани отъ себе си и това, което е изгорѣло. Ако нѣкой пкъ мисли, че, като грѣши, не се изгаря, нека се вслуша въ Светото Писание: „Може ли нѣкой да си тури огънь въ пазуха, безъ да изгорятъ дрехитѣ му?“ (Притч. 6, 27). Грѣхътъ оможарява силитѣ на душата. Може би нѣкой ще запита: какво нѣщо е грѣхътъ? Животно ли е? Ангелъ ли е? Дяволъ ли е? Какво въ него действа? Човѣче, този врагъ, който се бори съ тебе, не е вънъ отъ тебъ. Напротивъ — изъ тебъ прониква зародишътъ на злото. Гледай съ честни очи, и похоть нѣма да се породи; пази своето, не вземай чуждото, и хищничество нѣма да има; помни всѣкога сжда и въздаянието: тогава нѣма да те владѣе страсть за блудство, прелюбодейство, убийство, нито друго какво да е зло. Когато забравишъ Бога, тогава започвашъ вече да размисляшъ лукаво и вършишъ беззаконие. И тъй, първиятъ виновникъ на грѣха и родоначалникъ на злинитѣ е дяволътъ.

Навуходносоръ е билъ страшенъ, зълъ и беззаконенъ владѣтель и човѣкъ. Билъ подхвърленъ на наказание, за да се спаси. Живѣлъ въ пустинята и се оприличилъ на звѣръ. Ноктитѣ му били като на лъвъ, защото билъ хищникъ къмъ светинята; и космитѣ му били лъвски, защото билъ хищенъ рикащъ лъвъ. Пасѣлъ трева като волъ, защото като неразуменъ скотъ не позналъ Онзи, Който му далъ корона. Какъвъ е краятъ? Чуй думитѣ на самия Навуходносоръ: „Азъ, Навуходносоръ, дигнахъ очи къмъ небето, и разумътъ ми се възвърна въ мене; и благословихъ Всевишния, възхвалихъ и прославихъ вѣчно Живущия“ (Дан. 4, 41). Такава е сждбата на всѣки, който безумно служи на грѣха. Това е картина на беззаконие и разкаяние!

Отъ руски — *Ибр.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Едно патриотично решение на Народното Събрание.

Миналата седмица Народното събрание, при разглеждане доклада на парламентарната комисия по провърка на изборитѣ, взе едно високопатриотично решение за отнемане мандата на девет народни представители, които въ миналото сж принадлежали къмъ разтурената съ законъ работническа партия. Тая партия, както се знае, бѣ едно прикрито продължение на бившата комунистическа партия, която чрезъ насилие искаше да събори днешния граждански строй у насъ и да установи диктатурата на пролетариата. Парламентарната комисия е установила, че депутатитѣ, на които бѣ отнетъ мандатѣт, били активни комунисти, избрани съ енергичната подкрепа на нелегалната комунистическа партия. Лъгали сж тѣ, когато при поставяне на кандидатурата си заявили, че не изповѣдватъ противодържавни идеи и не сж привърженици на насилнически действия — лъгали сж така, както съветското правителство е лъгало Германия съ заключения преди две години договоръ за ненападение, а презъ всичкото време трескаво се е готвѣло въ удобенъ моментъ да забие ножа въ гърба ѝ. Въ днешния сждбоносенъ моментъ, когато цѣлото културно човѣчество е предприело кръстоносенъ походъ срещу разрушителния марксизъмъ, когато велика Германия и съюзницитѣ ѝ, въ името на християнската култура и общочовѣшката цивилизация, водятъ гигантска война противъ туй свѣтотно зло, би било неокачествимо предателство да се търпятъ въ Народното събрание представители, които подравятъ основитѣ на нашата държава. Цѣлиятъ български народъ, който презъ 1925 година плати тежка данъ за своето престъпно толериране на разрушителнитѣ елементи въ миналото, съ радостъ посрѣща взетата отъ Народното събрание родолюбива мѣрка противъ комунистическата опасност и му изказва сърдечна благодарностъ за неговата бдителностъ.

Никой не може да оспори сигурността и солидността на държавнитѣ ценни книжа отъ заема при переспективата за най-блѣскавъ възходъ на народното ни стопанство въ обединена България.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Повторението е майка...

(В-къ „Слово“ отъ 15 юлий)

Повторението е майка на науката, казваха нашитѣ стари учители, и тѣ бѣха прави. Ние пакъ ще повторимъ най-проститѣ истини, защото отъ опитъ знаемъ, че тъкмо тѣ най-мжно се усвояватъ отъ хората. Нѣма да се уморимъ да пишемъ за качеството на всички държавни ор-

гани, които представляватъ България въ новитѣ земи. Нека не се забравя, че живѣемъ въ велики дни. Такива дни могатъ да се преживѣятъ веднажъ въ нѣколко столѣтия. За насъ българитѣ тѣ сж съблжимни. Като че ли небето се отвори надъ нашия покрусенъ до вчера народъ. Осъществени сж почти напълно нашитѣ национални възжеления. Въ страната ни още се разнася звънътъ на Великаенскитѣ камбани, когато нашитѣ войски влѣзоха въ Македония и Тракия. Толкова много радостъ, толкова много свѣтлина надъ нашата земя! Кога другъ пжтъ ще държимъ такъвъ решителенъ изпитъ предъ историята! Сега или никога трѣбва да докажемъ, че сме народъ достоенъ за голѣмо бждеще, че сме силенъ народъ, предназначенъ за висока мисия на Балканитѣ.

Величието на единъ народъ не се мѣри по величината на неговата територия, или по количеството на неговитѣ щикове. Величието на единъ народъ зависи отъ неговия моралъ, преди всичко, отъ високото му съзнание за дълга — отъ неговитѣ граждански и военни добродетели, отъ неговата духовна и материална култура. Малки народи оставиха задъ себе си свѣтла диря въ историята на човѣшката цивилизация, тогазъ, когато огромни човѣшки стада минаха презъ нея като вихъръ безъ да оставятъ никакви културни дири.

Днесъ ние трѣбва да напрегнемъ всичката си амбиция да бждемъ представлявани въ новитѣ земи достойно. Нѣка всѣки българинъ, изпратенъ на служба въ Македония и Тракия, да има предвидъ, че въ неговия ликъ се отразява България, и че той твори великото дѣло на нейното обединение. Нека всѣки даде всичкитѣ си сили и цѣлата си енергия, за да представи достойно държавата ни. Нека всѣки знае, че за неговата дейностъ се следи. Всѣки тѣхенъ успѣхъ радва България. Всѣко петно въ тѣхния частенъ и служебенъ животъ я оскѣрбява незаслужено. Нека се има предвидъ, че въ тѣзи мѣста на първо време има мѣсто за истински идеалисти. Търгашитѣ и „ловцитѣ на доходни мѣста“ трѣбва да се гонятъ съ огненъ бичъ, тѣй както Христосъ нѣкога гонѣше търговцитѣ отъ храма Господенъ.

Подъ редакцията на официалния органъ на Ромънската патриаршия „Biserica Ortodoxa Romana“ е излѣзла отъ печатъ историко-каноническата студия „Legislatia Bisericii Ortodoxe Bulgare“ („Законодателството на Българската православна църква“), написана на ромънски езикъ отъ г. Сим. Симеоновъ. Въ нея сж разгледани въ сбита форма по-важнитѣ моменти отъ основаването и устройството на Българската църква: 1. Турскиятъ ферманъ отъ 1870 г. за основаване на Българска Екзархия 2. Екзархийскиятъ уставъ отъ 1871 год. 3. Провѣзгласяването на схизмата. 4. Отношенията между Църква и държава въ свободна България и 5. Измѣненията на Екзархийския уставъ.

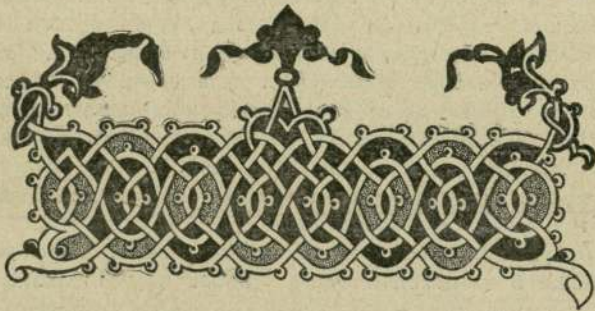
Тази студия е част от редица статии, които ромънският църковен официоз публикува от 1934 год. насам върху законодателствата на отделните православни църкви. По този начин се прави една решителна крачка към подготовката на едно бждеще кодифициране на православно църковно право, а това е ценен принос към дѣлото за взаимно опознаване на православните църкви.

Исклучителните обстоятелства, при които се основава и организира Българската православна църква, налагат едно вѣрно освѣтление на нейните канонически и исторически права предъ православно свѣтъ. Ромънският църковен срѣди, които винаги сж съчувствували на справедливата кауза на Българската църква, чрезъ студията на г. Сим. Симеоновъ иматъ възможност да се опознаятъ отблизу съ въпроситѣ въ връзка съ основането и устройството на Българската църква.

Заемътъ на народната отбрана е заемъ на народното единение. На него трѣбва да се гледа като на общонародно дѣло. Не е достатъчно само да се покрие. НЕОБХОДИМО Е ВСѢКИ ДА ИМА ДѢЛЪ ВЪ НЕГО.

Ако го смѣтате за жертва, той е минималната, която може да се поиска въ тия исклучителни времена.

Нѣколко облигации отъ вътрешния държавен заемъ е най-добриятъ пласментъ за спестени срѣдства.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

— **Народното Събрание** бѣ свикано на 9 т. м. на кратка сесия, за да гласува наложилитѣ се отъ събитията законопроекти, както и новия бюджетопроектъ за администриране новитѣ земи. Гласува се касирането на 9 комунисти народни представители.

— **Столичниятъ кметъ** г. инж. Ивановъ, заедно съ помощникътъ г. Стоиловъ, гостува на берлинската община.

— **Назначенъ** е за германски консулъ въ Кавала Д-ръ Бусе.

Хърватско получи граници и отъ къмъ Германия.

— Хърватско реши да прати срещу большевишка Русия доброволчески корпусъ.

Въ Сърбия е образувано правителство подъ шевството на Акимовичъ.

Турското правителство отпрати протестъ до Англия за потопяването на френския параходъ „Сенъ-Дени“ въ турскитѣ териториални води—около Адалия.

Италианското правителство назначи Феиза Ализори за управител на областитѣ Струга, Дебъръ и Косово.

— Назначенъ е такъвъ и на Чамурия.

— Италия обяви Черна Гора за свободна и я включва въ Римската империя.

Франция ще има нова конституция. Заседанията на комисията за изработване новата конституция сж открити отъ маршалъ Петенъ.

— Командуващиятъ сирийскитѣ войски генералъ Денцъ поиска отъ англичанитѣ примирие. Англичанитѣ приеха.

— Френскитѣ военни параходи отъ сирийскитѣ пристанища сж влѣзли въ турски пристанища и сж разоржжени отъ турцитѣ, споредъ международното право.

Руската войска загуби сраженията на първата укрепена линия. Една голѣма частъ (надъ 400,000 души) е пленена, унищожени сж нѣколко хиляди танка и аероплана и е взета огромна плячка въ оржжие и муниции. Боеветѣ се водятъ на втората укрепена линия около Смоленскъ, Ленинградъ, Житомиръ. Руското правителство се мчи да спре настѣплението на германцитѣ.

— Руското правителство настоятелно иска английска помощъ, било въ материали, било като извърши нападения на задатъ.

— Руското правителство ще се премѣсти въ Свердловскъ на Уралъ. Москва е близу до бойния фронтъ и ще бжде защищавана.

— Наблюдава се разложение въ тила на руската армия. Правителството Сталинъ заповѣдва безпощадно избиване на всички подозрителни лица, внасящи смуть. Наредено е при отстъпление руситѣ да унищожаватъ всичко.

— Русия склучи договоръ съ Англия за взаимна помощъ и да не склучватъ дветѣ държави отдѣлно миръ.

Англия иска отъ Персия да пусне войски, които да защитятъ петролнитѣ извори на персийския заливъ. Персия се противи.

— Англия ще склучи воененъ съюзъ съ Китай.

Япония мълчаливо се готви. Настоява се за бързи мѣрки срещу Англия, по поводъ съюза ѝ съ Китай.

Америка окупира вече о-въ Исландия. Тая окупация европейскитѣ печатъ схваща като доближаване на Америка до войната. Английскитѣ войски ще напуснатъ острова.

— Американското правителство поиска кредитъ отъ 70 милиарда долара за подпомагане демокрациитѣ и правителствата, съюзни на Англия.

— Голѣма конференция стана въ Нью-Йоркъ по въпроса за голѣмитѣ запаси на жита въ Канада, Аржентина, С. Щати, Австралия и др. страни. Разисквания сж станали за кризата, която ще настѣпи въ странитѣ-производителки, които нѣма кжде да продадатъ голѣмитѣ си запаси.

Войната има за центъръ необятната руска земя, дѣто боеветѣ продѣлжаватъ. Германцитѣ продѣлжаватъ настѣплението си и презъ линията „Сталинъ“, която е пробита на нѣколко мѣста. Германскитѣ войски сж предъ Киевъ и Ленинградъ.

Който влага паритѣ си въ български държавни ценни книжа, върши една съвсемъ сигурна сдѣлка: не залага ни най-малко на загуба. Освенъ това, той помага на държавата, а отъ тамъ и на себе си. Запишете колкото можете за вътрешния държавенъ заемъ.

I. У насъ.

Отпътували Архиереи. Следъ приключване на синодалнитѣ заседания, миналия петъкъ всички Високопреосвещени Митрополити си заминаха за епархиитѣ. Есенната редовна сесия на Св. Синодъ въ голѣмъ съставъ ще почне на 11 ноемврий.

Благодарностъ до Св. Синодъ отъ Водача на германския народъ. Въ Св. Синодъ се получи следното писмо отъ германския пълномощенъ министъръ въ България фонъ Рихтхофенъ.

Ваше Високопреосвещенство,

Водачътъ и Райхсканцлерътъ ми възложи да предамъ на Св. Синодъ неговата най-сърдечна благодарностъ за изказанитѣ отъ името на Българската православна църква приятелски чувства, както и за предаването на паричния даръ отъ 100,000 лв. за раненитѣ нѣмски войници.

Ползувамъ се отъ случая, да изкажа на Св. Синодъ моето отлично почитание.

Рихтхофенъ.

Одобрени назначения на протосингели. Св. Синодъ е одобрилъ назначението на архимандритъ Иосифъ, досегашенъ протосингелъ на Вратчанската митрополия, за протосингелъ на Пловдивската митрополия, на иеромонахъ Гораздъ за протосингелъ на Маронийската епархия и на иеромонахъ Анастасий, досегашенъ секретаръ на Вратчанския епархийски духовенъ съветъ, за протосингелъ на Вратчанската митрополия.

Опрѣснителенъ курсъ за учители отъ новоосвободенитѣ земи. На 14 юлий, въ 11 часа преди обѣдъ, въ салона на Академията на наукитѣ тържествено се откри уредениятъ отъ Министерството на народното просвѣщение 45 дневенъ опрѣснителенъ курсъ за учители отъ Македония и Западнитѣ покрайнини. Тържеството се откри отъ хора на I Софийска девическа гимназия, който изпѣ съ рѣдко художествено изпълнение нѣколко македонски народни пѣсни и военни маршове. Министъръ-председателътъ г-нъ проф. д-ръ Богданъ Филовъ откри курса съ кратка приветствена речъ. Отъ името на Св. Синодъ поднесе приветствия архимандритъ Николай, началникъ на Културно-просвѣтното огдѣление. Говориха сѣщо министърътъ на войната г-нъ генералъ-лейтенантъ Теодосий Даскаловъ, г. Иванъ Лѣкарски — отъ името на г-на столичния кметъ, о. з. генералъ г-нъ К. Николовъ — отъ името на македонскитѣ културно-просвѣтни братства, г-нъ Димитъръ Тодоровъ — отъ името на всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“ и др.

На тържеството присѣтствуваха Негово Преосвещенство Драговитийскитъ епископъ Харитонъ, ректоръ на Софийската духовна семинария, видни общественици, професори и др.

Уважени ходатайства за даване на офикии. Въ едно отъ последнитѣ си заседания Св. Синодъ е уважилъ писменитѣ ходатайства на Високопреосвещенитѣ митрополити Софийския Стефанъ и Старагорския Климентъ да се отличатъ съ офикия следнитѣ свещенослужители:

1. Свещеноикономъ Архангелъ п. Стаменовъ, Архиерейски намѣстникъ въ гр. Царибродъ, съ нагрѣденъ кръстъ.

2. Протоиерей Атанасий п. Захариевъ, изповѣдникъ въ гр. Босилеградъ, съ офикия ставрофоренъ свещеноикономъ.

3. Протоиерей Евстатий Богдановъ, Архиерейски намѣстникъ въ гр. Пиротъ, съ офикия свещеноикономъ.

4. Протоиерей Андрей Николовъ, служащъ въ с. Годечъ, Царибродско, съ офикия свещеноикономъ.

5. Иеромонахъ Григорий, протосингелъ на Старагорската митрополия, съ офикия архимандритъ.

Облигациитѣ на сегашния държавенъ заемъ сж лихвоносни банкноти.

II. Въ чужбина.

Въ Америка. Ревностна разпространителка на Евангелието. Една състоятелна и благочестива американка — г-ца Елисавета Мериамъ, още отъ 1907 год. почнала по особенъ начинъ да разпространява словото Божие. Най-напредъ тя взела адреситѣ на нѣколко пастири и имъ изпратила по 21 екземпляра отъ Евангелието на Иоана, съ условие — 20 екземпл. да раздадатъ даромъ на болни, стари и затворници, а 1 екземпляръ да задържатъ за себе си.

Въ разпространяване на словото Божие по тоя начинъ г-ца Мериамъ имала необикновенъ успѣхъ. Сега тя всѣка седмица пише по 300 писма до пастири, съ предложение да имъ изпрати по 21 екз. отъ четиритѣхъ евангелия за раздаване даромъ, и всѣка седмица получавала по 60 отговора отъ пастири, които изявявали готовностъ да ѝ сътрудничатъ въ туй свето дѣло. До днесъ, въ продължение на 34 години, тя е разпространила 6 милиона екземпл. отъ словото Божие.

ЕКЗАРХИЙСКИ УСТАВЪ

СЪ ТЪЛКУВАНИЯТА И НАРЕДБИТѢ НА СВ. СИНОДЪ, ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕНЪ СЪДЪ, МИНИСТЕРСТВОТА И СЪОТВѢТНИТѢ ЗАКОНОДАТЕЛСТВА.

Томъ I и II. Цена 350 лева

отъ Д-РЪ ХРИСТО ТАНЧЕВЪ

Доставя СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА

Пари по пощенска чекова смѣтна № 280

Повече обичамъ тогава, който защищава истината съ добродетели, отколкото оногава, който я защищава само съ доказателства.

СОФИЙСКА И ПЛОВДИВСКА ДУХОВНИ СЕМИНАРИИ

ОБЯВЛЕНИЕ.

Приемнитѣ конкурсни изпити въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии ще започнатъ на 4-й, поправителнитѣ — на 12 септемврий т. г., а зрѣлостни и зрѣлостни-поправителнитѣ изпити — на 17—20 с. м. Редовнитѣ занятия ще започнатъ на 15-й септемврий, когато всички ученици трѣбва да бждатъ непремѣнно въ Семинарията.

Въ I класъ ще се приематъ кандидати, свършили редовно трети прогимназиаленъ класъ, най-малко, съ добъръ (4) успѣхъ и примѣрно поведение.

Всѣки кандидатъ, който желае да постѣпи въ Семинарията, подава на името на Ректора, най-късно до 25 августъ, необгербвано заявление, написано собственоръчно и придружено съ следнитѣ документи: 1) училищно свидетелство; 2) свидетелство за св. кръщение; 3) медицинско свидетелство и 4) писмена декларация (обгербвана съ 3 лева) отъ родителитѣ или настойниците, че той ще може да се издържа презъ цѣлия 6-годишенъ курсъ на Семинарията. Заедно съ горнитѣ документи всѣки кандидатъ трѣбва да представи надлежно попълненъ формуляръ, съдържащъ характеристика за него отъ директора на училището. Въ Семинарията не се приематъ ученици по-възрастни отъ 17 години, или съ намалено поведение, или пъкъ незавършили редовно прогимназиаленъ курсъ съ добъръ (4) успѣхъ.

Три дни преди приемния конкурсенъ изпитъ кандидатитѣ се подлагатъ на медицински прегледъ.

Всички новопостѣпващи ученици, безъ изключение, държатъ *приеменъ конкурсенъ изпитъ* по програмата на прогимназията: — *писменъ* по български и аритметика и *устенъ* по свещена история (ветхи и нови заветъ), пѣние и славянски прочитъ.

Не се приематъ въ Семинарията ученици, които сж лишени отъ музикаленъ слухъ и не могатъ да пѣятъ.

Забележка. По пѣние се изпитва гласътъ и слухътъ на кандидата чрезъ изпѣване на нѣкоя църковна или училшна пѣсенъ, а по славянски прочитъ се изисква отъ кандидата да е упражненъ свободно да чете шестопсалмието и първитѣ шестъ глави на св. Евангелие отъ Матей.

Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 8,000 лева годишно пансионска и училищна такса, внасяна на два пжти: 4,000 лева въ началото на учебната година и 4,000 лева веднага следъ Коледната ваканция. Всички новопостѣпващи ученици (стипендианти и самоподдръжници) внасятъ при постѣпването, свърхъ таксата, още по 1,000 лева за обзавеждане. Новопостѣпващитѣ ученици — самоподдръжници и стипендианти — внасятъ още по 1,800 лева за формено облѣкло. Въ пансиона ученицитѣ се ползватъ отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране; а долни дрехи: 4 ризи, 4 гащи, 4 кърпи за лице, 6 кърпи за носъ, 6 чифта чорапи, 2 чифта нови черни обуца, чехли, чаршафи 4, калѣфи 4, учебници и други помагала си набавятъ сами.

За настѣпващата 1941/1942 учебна година се отпусчатъ за Софийската семинария 5 цѣли и 10 половини стипендии, а за Пловдивската 1 цѣла и петъ половини, които ще се дадатъ на бедни ученици, показали най-добъръ успѣхъ при конкурсния изпитъ. Такива ученици трѣбва да представятъ, при другитѣ документи, и свидетелство за бедностъ отъ общината, завѣрено отъ околийското управление.

Курсътъ на Семинариитѣ е 6 годишенъ.

Всички ученици, безъ изключение, отъ I до VI класъ включително — и стипендианти и самоподдръжници — внасятъ въ началото на учебната година и 200 лева такса за бѣльо за леглото.

Ученицитѣ пъкъ отъ III и V класове внасятъ задължително, освенъ пансионската си такса, и по 1,000 лева за *ново формено облѣкло*.

Въ Семинарията нѣма да бжде допуснатъ никой ученикъ, който не донесе всички необходими вещи и не внесе напълно опредѣления размѣръ отъ пансионската такса и другитѣ вноски.

Ако нѣкой ученикъ не се яви въ началото на учебната година въ пансиона или не бжде допуснатъ, поради невнасяне таксата си, ще се счита доброволно напусналъ.

София, 10 юлий 1941 година.

Отъ Ректоратитѣ.

ПАСТИРСКО-БОГОСЛОВСКИ ИНСТИТУТЪ ПРИ ЧЕРЕПИШКИЯ МОНАСТИРЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

Въ първи класъ на Пастирско-богословския институтъ за 1941/1942 учебна година ще се приематъ свършилитѣ — успѣшно и съ примѣрно поведение — гимназия, педагогическо училище, търговска гимназия или срѣдно държавно земеделско училище съ зрѣлостно свидетелство.

Всѣки кандидатъ, който желае да постъпи въ Института, подава на името на Ректора, най-късно до 1 септемврий, необгербвано заявление, придружено съ следнитѣ документи: 1) свидетелство за св. кръщение; 2) зрѣлостно свидетелство; 3) медицинско свидетелство; 4) удостоверение отъ енорийския свещеникъ за благонадеждностъ, и 5) свидетелство за сждимостъ. Кандидатитѣ не трѣбва да сж по-млади отъ 19 и по-възрастни отъ 30 години. Следващитѣ въ Института се освобождаватъ отъ военна повинностъ до 27 годишна възраст.

Всички новопостъпващи ще трѣбва да се явятъ въ Института на 5-й септемврий, 8 часа сутринята, за провѣрка на гласа, музикалния слухъ и общата имъ интелигентностъ.

Въ Института нѣма да бждатъ приети кандидати, които сж лишени отъ музикаленъ слухъ и не могатъ да пѣятъ.

Редовнитѣ занятия ще започнатъ на 15 септемврий.

Всички курсисти живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 6.000 лв. годишна такса, внасяна на два пжти: 3000 лв. при постъпването и 3000 лв. следъ коледната ваканция.

Въ пансиона курсиститѣ се ползватъ отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране, а долни дрехи: 4 ризи, 4 гащи, 4 кърпи за лице, 6 кърпи за носъ, 6 чифта чорапи, здрави черни цѣли обуца, чехли, 4 чаршафи, 4 кълѣфи, горно облѣкло, учебници и други помагала си набавятъ сами, както и едно одеяло (войнишки типъ).

Курсътъ на Института е двегодишенъ.

Черепишки манастиръ, 18-й юний 1941 година.

ОТЪ РЕКТОРАТА.

ЦЪРКОВНО-ПЪВЧЕСКО УЧИЛИЩЕ ПРИ ЧЕРЕПИШКИЯ МОНАСТИРЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

Курсътъ на Църковно-пѣвческото училище при Черепишкия манастиръ е 1-годишенъ и трае 9 пълни месеци. За учебната 1941/1942 година ще се приематъ 40 ученици. Кандидатитѣ за това училище трѣбва да иматъ най-малко прогимназиално образование; да не бждатъ по-млади отъ 17 и по-възрастни отъ 35 години; да притежаватъ музикаленъ слухъ и приятенъ гласъ.

Всѣки кандидатъ подава на името на Ректора, най-късно до 1 септемврий т. г., необгербвано заявление, придружено съ следнитѣ документи: 1) кръщелно свидетелство; 2) училищно свидетелство; 3) удостоверение отъ енорийския свещеникъ за благонадеждностъ; 4) медицинско свидетелство и 5) удостоверение отъ общината, че е отбилъ военната си повинностъ, или че не подлежи да бжде повиканъ въ казармата презъ тази учебна година.

Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 5000 лв. годишно такса, внасяна на два пжти: 2500 лв. при постъпването и 2500 лв. веднага следъ коледната ваканция. Въ пансиона тѣ се ползватъ безплатно отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране, а чаршафи (два горни и два долни), долно и горно облѣкло, както и обувки, си доставятъ сами.

Учебнитѣ занятия ще почнатъ на 15 септемврий. Кандидатитѣ трѣбва да се явятъ на 7-ий сжщия месецъ за провѣрка на слуха и гласа, следъ което ще се опредѣли, кои отъ тѣхъ ще бждатъ приети.

Черепишки манастиръ, 18-й юний 1941 година.

ОТЪ РЕКТОРАТА.

**Църковно н-во при храма „Св. В. М. Георгий“
въ с. Любенова-махала, Ново-Загорска ок.**

Обявление № 23. На 21 августъ 1941 год., отъ 9—12 часа, въ църковната канцелария ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за срокъ отъ три години—отъ 1 септемврий 1941 год. до 31 августъ 1944 год. три църковни дюкяни, всѣки отъ по 30 кв. м., намиращи се въ центъра на селото.

Първоначална оценка за дюкянъ по 100 лв. месечно.

Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ. Поемнитѣ условия сж на разположение всѣки день въ църковната канцелация.

Публикацията е за смѣтка на наемателитѣ.

с. Любенова-махала, 9 юлий 1941 година.

1—100—1 *Отъ Църковното настоятелство.*

Обявление. Изгубено е свидетелство № 4/1941 год. за първи бракъ на Еленка Ст. Иванова. Да се счита невалидно.

с. Лъджене, 7 юлий 1941 год.

1—103—1 Енор. свещеникъ: *Ф. Пауновъ.*

Църк. н-во въ с. Балванъ, В. Търновско.

Обявление № 39. На 11 день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе втори търгъ за отдаване на предприемачъ изработването на декорацията и боядисването вътрешнитѣ стени на храма.

Предприятието възлиза на около 30,000 лева.

Залогъ за правоучастие 10 на сто отъ стойността.

Законътъ за Б. О. О. е задължителенъ.

с. Балванъ, 7 юлий 1941 година.

1—105—1 *Отъ Настоятелството.*

Обявление. Изгубено е кръщ. свидетелство № 51 на Стоянъ Недѣлковъ Еневъ, отъ гр. Преславъ. Да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

гр. Преславъ, 1 юлий 1941 г.

1—104—1 Свещеникъ: *С. Т. Иванчевъ.* 1—108—1

Обявление № 9. Изгубеното кръщелно свидетелство на Владо Гьошевъ Недѣлковъ, отъ с. Панчарево, Софийско, роденъ на 5. II. 1923 г., да се смѣта невалидно. Издаденъ е дубликатъ с. Панчарево, 3 юлий 1941 година.

Енор. свещеникъ: *Атанасъ Г. Чемшировъ.*
1—102—1

Обявление № 632. Църковното настоятелство при храма „Св. Богородица“ въ с. Голѣма-фуча, Дупнишка околия, обявява, че енорията, състояща се отъ селата: Голѣма-фуча, Мала-фуча и Бабино съ около 280 кжши, е вакантна.

Желаешитѣ да я заематъ, веднага следъ публикуването на настоящето, да подадатъ нужнитѣ документи чрезъ Дупнишкото Архиерейско намѣстничество до св. Софийска Митрополия и се явятъ на опознаване срѣдъ християнитѣ.

Приематъ се и ржкоположени кандидати.

с. Голѣма-фуча, 10 юлий 1941 год.

1—106—1 *Отъ Църк. настоятелство.*

Изгубеното кръщелно свидетелство на Кръстю Петковъ, отъ с. Копиловци, Берковско, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

1—107—1 Енор. свещеникъ: *Стефанъ Пенчевъ.*

Обявление № 21. Изгубеното кръщелно свидетелство № 55/1918 година на Жечо Стою Желевъ, отъ гр. Бургасъ, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ. гр. Бургасъ, 9 юлий 1941 година.

За председател на Църковното настоятелство на храма „Преображение Господне“:
Протоиерей *Никола Поповъ.*

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО

София, пл. „Св. Недѣля“ № 17

Въ Синодалната книжарница въ София ще намѣрите на складъ всички богослужебни, прочитни и други книги, както и голѣмъ брой религиозни картини различни голѣмини.

Всички свещеници, църковни настоятели и други служебни лица, които иматъ нужда отъ духовна литература, да се отнесатъ направо до

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА

София, пл. „Св. Недѣля“ 17. — Чекова смѣтка № 280